

Publicerad 2013-03-22 20:05 av agneta pichler

planering

15 - Min tid - resan till mitt förgånga

En polsk familj hjälpte mig möjlig göra denna resa jag skall berätta om nu, dem tog hand om min dotter den veckan jag skulle iväg, och dem hade hjälpt mig hitta ett boende i Warszawa.

Med mina nerver utanpå min kropp satte jag mig på bussen som skulle ta mig hela vägen till mitt ursprungs land. På terminalen i Warszawa kom lägenhets innehavaren, för att plocka upp mig, stackaren hade väntat att bussen skulle komma i ett par timmar, vi var sena.

Väl i bostaden, ursäktade han sig, sa att han måste springa ett ärende, jag lade mig på sängen i gäst rummet och somnade helt utmattad.

När han på kvällen dök upp och började göra i ordning mat, så väckte dem underbara dofterna mig, som bara ett polskt kök kan ge.

Där satt jag i ett främmande kök och berättade för en främmande man om mina avsikter för denna resa. När han förstod var i Warszawa jag skulle få leta, blev han väldigt oroad.

Som en svåger till dem som gav mig kontakten, tyckte han att han hade ett ansvar för mig.

Så fastän hans far hade precis gått bort och han hade massor att göra, lade han allt på hyllan för att hjälpa mig. Det finns få änglar på denna jord – Han var en.

Dagen efter när vi skulle till denna givna adressen, på någon bak gata i stadsdelen Praga, som var nog så kriminellt belastat var jag orolig. Mannen gav mig en stärkande snaps, efter en stund bad jag en till ”för andra benet” jag kunde väl inte halta omkring, eller?

Han skrattade och sa att nog var jag en riktig polska.

Sen satte vi oss i bilen och åkte, minuterna var långa jag svettades av nervositet, nu skulle det ske, som jag väntat på i så många år.

Hyres huset var gammalt, det påminde liksom lite om bakgatorna till järntorget i Göteborg, fast mycket äldre kåkar kan jag tänka mig. Väl inne i porten var det gamla trä trappor som jag med tvivel undrade om dem skulle ta oss, säkert upp till 10 våningen, så väl andfådda och smått äcklade av urinlukten stod vi utanför dörren.

Vi knackade, inget hände, vi knackade en gång till, då hörde vi klirr i påsarna, någon gick omkring därinne. Ytterligare efter en stund öppnades dörren, jag kommer faktiskt inte ihåg av vem, men jag frågade efter kvinnan jag letade efter och personen släppte in oss.

Vi kom in i ett litet rum med en säng och ett litet köksbord med två stolar plus ett litet kokvrå som mer påminde om ett camping kök.

Det satt en kvinna i sängen med ett rosa nattlinne på sig, två gubbar satt utmed väggen och en mer ”ordnad” kvinna stod upp också i rummet. Vi stod och tittade på varandra tills min vän frågade efter kvinnans namn. Hon med rosa natt linet reste sig upp, och jag förstod äntligen vem min mor var, fast de hade jag räknat ut

redan, hon hade samma läppar samma underbett som min dotter.

Jag gick fram till henne tog henne i hand och sa

– hej mor, jag har letat efter dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren agneta pichler med Poeter.se id #21781 innehar upphovsrätten